

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

1

ΚΑΪΝ

‘Ο Κáιν άδικοσκότωσε τόν άκακο τόν “Αβελ.

Κ' ή γή, παρθένα άπειραχτη, κι ώς τότε ποτισμένη
Με τήν ουράνια τή βροχή μονάχα, με τό κύμα
Τής θάλασσας, με τή δροσιά τήν πρωινή, πρωτόπια
Του ανθρώπου τό αίμα, του άδερφου και του δικαίου τό αίμα!
Και μόλις τό ήπια, σπάραξε, βόγγηξε, και ραγίσθη,
Κι όπως γεννάει καμιά φορά δυστυχησμένη μάνα
Τέρας παιδι από θεικόν όργή σημαδεμένο,
Κ' ή αιματοχορτασμένη γή πέταξεν ένα δέντρο.
Τεράστιο φυτό, άπίστευτο, στά μάτια εμπρός φαντάζει
Σάν τό Νεβρόδ τόν κυνηγό και σαν τό Λεδιάθαν,
Και σαν αυτόν που άπάνου του στηρίζει τόν αϊθέρα.
‘Ανεύρετ' είνε ή ρίζα του στά βάθη τών άδύσδων,
Ψηλά ή κορφή του κούβεται στάγνώριστα του άπείρου.
Φύλλα του, παρακλώναρα, κλαριά, τή γή σκεπάζουν.
‘Από ένα πρωτοπάντεχο φέγγος τό δέντρο λάμπει,
Κάθε του κλάδος νοϋς, ψυχή τό κάθε φύλλο, πνεύμα
Τό κάθε τάνθος, νεόπλαστος παράδεισος, και κόσμος
Που άκούς και μέσα του άντηχεί τών άστρων ή άρμονία.

Τό δέντρο τής ανθρώπινης ζωής ήταν εκείνο.

Και καταράστηκεν ό Θεός τόν Κáιν:

«Νά παραδέρνης
Με τής κακίας τήν όρμη σ' έναν άγώνα όλέθρου
Πάντοτε και τό χέρι σου πάντοτε νά δουλεύη,
Καθώς τήν τρομερή στιγμή που έσκότωσε τόν “Αβελ.
Και τ' άγιο τό ξανάσασμα ποτέ νά μη γνωρίσης!»

Στό δέντρο τής ζωής εμπρός ήθε ό φονιάς κ' έστάθη.
‘Οχι δέ στάθηκε. ώρμησε κατά τό μέγα δέντρο,
Και με τό ίδιο σίδερο που στάλαζεν άκόμα
Τό πάναγο αίμα, βάλθηκεν, άρχίζει, πελεκάει!
Τό σίδερο πέφτει γοργά, σά νά είνε άστροπελέκι,
Φουρτουνιασμένος ώκεανός αντιβογγάει τό δέντρο.
Κάθε χτυπιά χάος γεννά, κάθε χτυπιά σθεί πλάσι,
Στοιχειό παλεύει με στοιχειό, μ' ‘Αρχάγγελον ‘Εωσφόρος.
Τό δέντρο τό υπερθαύμαστο λυγίζεται και γέρνει.
Τής συμφοράς τό σύγνεφο πελώριο τό σκεπάζει,
Θρήνος δυσκολοξάνοιχτος γεμίζει βάθη και ύψη,
Θαρρείς, Θεός από Θεό βαδανισμένος πάσχει.
Θαρρείς μ' εκείνο κ' ή ψυχή του Σύμπαντος χτυπιέται,
Κι άργά κι άργά ήλιοστάλαχτη ξεφεύγει άπ' τόν κορμό του.

‘Ακόμα, άκόμα μιá χτυπιά, δόξα στοϋ όλέθρου τό έργο,
Και δόξα στον πελεκητή, στο νικητή! Τό δέντρο
‘Απ' τό άγριο τό πελέκημα πέφτει κομματιασμένο.
‘Αλλά δέν προήτασε ό φονιάς νά καταϊθάση χέρι,
Τό μέγα τ' όπλο τής φθοράς νά τ' άκουμπήση κάτω,

Πάλι τό δέντρο άπίστευτον ύψώνεται σαν πρώτα.
‘Ο κάθε κλάδος νοϋς, ψυχή τό κάθε φύλλο, πνεύμα
Τό κάθε τ' άνθος, νεόπλαστος παράδεισος, και κόσμος
Που άκούς και μέσα του άντηχεί τών άστρων ή άρμονία.

‘Η θεία κατάρα άλύπητη κρέμεται κι άγρονπνάει.
Κ' έτοι από τότε άδιάκοπα κ' αιώνια πολεμάει
‘Ανήμερος κι άνήμπορος — ώ τής κακίας μαρτύριο —
Γκάπ! Γκόπ! και πελεκάει, γκάπ! γκόπ! και πελεκάει ό Κáιν,
Κ' εκεί που τό κυττάει γυρτό, πριν φτάση ν' άνασάνη,
Αυτό, πιο γλήγορο άπ' τό νοϋ, ξαναγεννιέται εμπρός του!

2

ΑΒΕΛ

‘Αλλ' όμως ώ Πανάγαθε και Κύριε τών Κυριών!
‘Απ' τών αίωνων τήν άβυσσόν, άπλή στιγμή για σένα,
Στής παντοδυναμίας σου τόν άζωγράφιστο ήλιο
Του δέντρου τό παράπονο δέν έφτασεν άκόμα;

‘Από τό αίμα του άγαθου, τ' άδικοσκοτωμένου
‘Επίασα και ξεφύτρωσα, κι όλο όμορφιά κι άγάπη,
Του “Αβελ δικαίου γέννημα, που ήταν δική σου εικόνα!
Πώς ή δικαιοσύνη σου, δική σου δόξα, έμένα
Για κόλασι του πονηρού με διάλεξεν; ώ φοίκη!
‘Η άγάπη μου είν' άδίκημα, κ' είν' ή όμορφιά μου κοίμα;
Πάσχω, γιατί έχω νοϋ και φώς; Και μέγα αν είμαι, φταίω;
Πώς άλλαξες τό δρόσος μου σε θολωμένο δάκρυ,
Κ' έκαμες τά διαμάντια μου κάρβουνα πυρωμένα;
Με τών πουλιών τό μουσικό λάλημα προς τά φύλλα
Που άντιψιθύριζαν σκοπούς έρωτικούς κ' εκείνα,
Κ' ή αύρα όλο τά χαίδευε, και τά φιλούσεν ό ήλιος,
Θεέ, μ' αυτά πώς έπλασες μιá κολασμένη όρχήστρα
Βόγγου, μυρολογιού, δαρμού, και θρήνου και κατάρας;
‘Από του νοϋ τό φτέρωμα κι άπ' τής ψυχής τό φέγγος
Κι άπ' τής καρδιάς τά όνειράτα κι άπ' τόν βαθύν αιθέρα
Του πνεύματος, πώς έβγαλες άγκάθια, σκορπιούς, φείδια,
Για νά ρουφούνη τή ζωή του όλακριβού σου ανθρώπου;
Κι άντι νά δευτερώω έγω, δικαίε Θεέ και Πλάστη,
Τόν άγιον “Υμνο του ‘Ωσαννά, με μουσικήν άκόμα
Κι άπ' τών άγγέλων πλέον γλυκειά, γιατί ν' αντιβογγάω
Πάντα και μόνο άπ' τάγριο πελέκημα του Κáιν;
‘Οχι τόν άμετάνωτον κακόν, έμε παιδεύεις!
‘Ελέσόν με, ό Θεός! κι αν είνε και ή βουλή σου
Τής άδικίας τό σήσι νά πέφτη σ' έμε, άμυώνι,
“Ω! γεννηήτω, Κύριε, τό θέλημα σου! ‘Αλλ' όμως
Παράπονο όχι, δένσιν ύψώνα προς ‘Εσένα.
Πρόσταξε νά πελεκηθώ, νά πέσω μιá για πάντα,
Χωρίς νά ξαναγεννηθώ, στάχτη, καπνός νά γίνω,
Νά πέσω καθώς έπεσεν από του Κáιν τό χέρι
‘Ο άθώος, ό πατέρας μου στο μνήμ' άναπαυμένος.

Δε σου ζητώ άλλο τίποτε. δός μου τόν ύπνο του “Αβελ!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Προφυλακτικά κατά του τύφου.

Τό μικρόβιον του ‘Εβερτ άρέσκεται πολύ
δυστυχώς εις τό εύκραές κλίμα τών ‘Αθηνών
και ξενίζομεν πολύ συχνά κατά κακήν μας
τύχην άποικίας όλοκλήρους αυτού και εις τό
ύδωρ και εις τόν άέρα και εις αυτόν πολλάκις
τόν στόμαχόν μας, ή δε επιδημία τής ασθeneίας
αύτης τής σποραδικώς έγκλιματισθείσης εις
τό ‘Αστυ, μās επικρέμαται ως ξίφος δαμό-
κλειον, τό όποιον μάχιστα τελευταίως ήγγέλη
ότι κατέπεσε. Τώντι τά κρούσματα τών τε-
λευταίων ήμερών έπληθύνθησαν και οι φόβοι
επετάθησαν.

Με τās προόδους τής επιστήμης και με τās
τελευταίας παρατηρήσεις του Σαντμές, είνε
εύτυχώς άποδειγμένον ότι φυλάττων τις
ακριβώς τούς υγιεινούς όρους και προπάντων
τήν πόσιν ύδατος άποστειρωμένου και έλευθε-
ρου μικροβίων του ‘Εβερτ, δύναται νά έμ-
ποδίση τήν ανάπτυξιν τής νόσου.

‘Η στατιστική μās λέγει ότι ή μετάδοσις

του τυφικού μολύσματος όφείλεται κατά 90%
εις τό ύδωρ, εις τό όποιον έξόχως άρέσκεται
νά ενδιαιτάται τό μικρόβιον.

‘Ηθέλαμεν νά είχαμεν φωνήν πολύ ίσχυ-
ράν, δια νά συστήσωμεν άπιστίαν γενικήν εις
τά διυλιστήρια, εις τά όποια δυστυχώς πολλοί
έμπιστεύονται. ‘Εκτός του διυλιστηρίου Σαμ-
περλάν, τό όποιον δέν είνε και εκείνο άπολύ-
τως ασφαλές, κανέν άλλο δέν έπαρκει προς
άποστειρωσιν του ύδατος, άπλως αφαιρούν
τās ξένας ούσιās.

‘Ο βρασμός εις θερμοκρα. 100 έως 130
βαθμών, είνε τό άπλούστερον μέσον άποστει-
ρώσεως, καθώς και ή προσθήκη κιτρικού, τρυ-
γικού ή γαλακτικού όξέος εις ποσότητα 20
έως 25 κόκκων ή σταγόνων εις 200 δράμια
ύδατος. Τό ύδωρ πρέπει νά μείνη όμως 24
ώρας πρό τής πόσεως.

Κατωτέρω αναγράφομεν και μιάν συντα-
γήν αρκετά καλήν προς καθαρισμόν του ύδα-
τος εκ τών πολλών του αλάτων και τών
μικροβίων.

Οι όροι τής υγιεινής εν γενει, ή καθαριότης
προπάντων — άρέσκεται πολύ ό τυφικός ίδς
εις τήν ακαθαρσίαν — και τής καλής και με-
τρικής τροφής ή προσοχή, αποτελοϋσι τήν συμ-
πλήρωσιν τής προφυλάξεως κατά του τύφου.
Ειδικά προφυλακτικά φάρμακα δέν έχομεν και
αυτά δε τά άντισηπτικά άπεδείχθησαν άνω-
φελή.

Τελευταίον άφου σās ζητήσω συγγνώμην
δια τήν άδιακρισίαν, θα σας παρακαλέσω νά
έχετε πάντοτε καθαράς τās χειράς σας, διότι
ή κόνις και οι ακάθαρτοι όνυχες μās φιλο-
δωρούν πολύ εύκολα τήν ασθeneίαν.

Καθαρισμός του ύδατος.

‘Ολα σχεδόν τά πόσιμα ύδατα έμπεριέχουν
σπουδαίαν ποσότητα ασβέστου διττανθρακικής
και θειικής και πληθος οργανικών ούσιών
επιβλαβών.

Τό καλλίτερον μέσον προς κατακρήμνισιν
τής υπερτερούσης ασβέστου και προς κατα-
στροφήν τών μικροοργανισμών είνε ή προσ-